

Toespraak voor Harrie

Voor een schrijver is het een groot gevaar te verdwijnen in zijn schepping. Personages zijn parasieten: ze worden groot door zich te voeden aan de schrijver en als ze uitvliegen als zelfstandige wezens, is er van de schrijver niets meer over dan een velletje in een plasje.

Gelukkig is er zeer veel Harrie.
Maar toch: het gevaar blijft.
Wij allen weten dat Harrie werkt aan een reuzenepos over Hamelen.
Het werk dijt uit, en dat vreet aan Harrie.

Harrie en ik mailen elkaar met regelmaat over ons werk. Ik vraag dan wel eens naar een bepaald personage:
Hoe gaat het toch met Gonda van Hillegom? vraag ik.
Er komt geen antwoord.
Elfen dragen nooit een groene broek, en tovenaars geen nooit antwoord.
Harrie weet het zelve niet. Het personage gaat zijn eigen gang, Harrie kan het alleen maar zien uitvliegen en hopen dat hij het ooit nog terug weet te vangen.

Harries strijd wordt door velen gezien. Door mensen, elfen, dwergen en reuzen.

Dat merkte ik toen ik kortgeleden zelf aan mijn werktafel zat te schrijven. Ik heb, om niet te verdwijnen, een spiegel naast mijn beeldscherm staan.
Toen ik een mail aan Harrie schreef, zag ik iets bewegen in de spiegel.
Ik keek en... ik zag mijzelve niet!
Ik zag iets wuiven, iets waaien....
Ik greep de spiegel met beide handen en keek – en riep: ‘wie is daar?’ Een hevig waaien greep mij aan.

En wie zag ik, beverig en wel verschijnen: Ambtenaar Ogterop Deux! Hij schreef – en het was lastig het in spiegelschrift te lezen, dat Harrie in de Bambergse adelstand wordt verheven! Hertog Harrie, Graaf van Geel!

Koningin Madelein was op reis gegaan, om hier vandaag Harrie de eretekenen zelve op te spelden. En dat is gelukt, dames en heren, en zij wordt vergezeld door haar kleindochter! Echter, het lukte haar niet met een Broek te reizen.

De Broek, onverbrekkelijk verbonden met de Bambergse adelstand! De Broek die slechts éénmaal eerder door een mens gedragen is; door Mens Brom, toen hij het monster in de Poedelpoel verslagen had en tot Baron van Laar gebroekt werd. De Broek was te Breed!

Koningin Madeleine liet MIJ verzoeken de broek te borduren, zodat zij lichter kon reizen, met luchtiger eerbewijzen.
Natuurlijk was ik tot alles bereid.
Immers: had ik niet een vreugdevolle jeugd aan Harrie te danken?
En is onze jeugd niet de betoverde bron waar wij een leven lang uit drinken en scheppen?

Blijft allen zitten, want na mij komen Koningin en Prinses Madeleine die de andere eretekenen zullen opspelden.

Ik ben slechts een wegbereider. Maar... een wegbereider met een Broek!
Harrie, hier is-ie!

Nicolien Mizee

